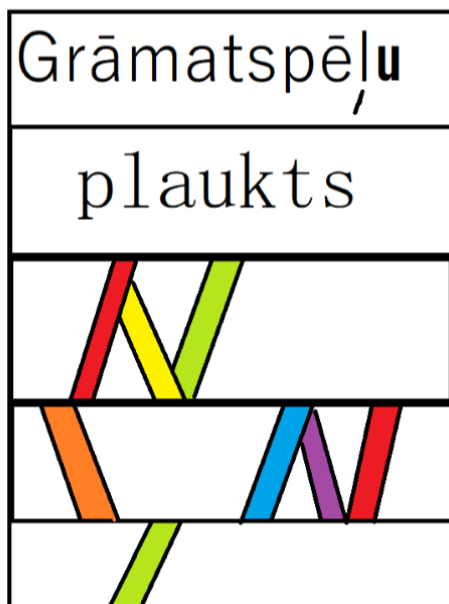


Grāmatspēles plaukts



Kādas smukas dienas laikā viens divpadsmit gadīgs puisis, kuru sauc Matīss Bongo spēlēja videospēles datorā. Tad viņš sadzirdēja rukša rukšķēšanu. Viņš paskatījās uz grāmatplauktu un redzēja...

Trīs rukšus kas bija izbēguši no grāmatas „Trīs sivēniņiem” un tad arī redzēja Sniegbaltīti un visus septiņus rūķus. Dīvaini viņš nodomāja. Tad viņš atgriezās pie datora un no datora izlēca Mario (No spēles Mariokart) Mario iekliedzās „Hello its me Mario!” Nomierinies pabrīdināja Matīss. Tad Matīss dzird citplanētiešu valodu ja tā var viņu to nosaukt par valodu. Viņš paskatās uz skaņas avotu un redzēja Stitchu no „Lilo & Stitch” Matīss nopūtās: „Nu ko man ir grāmatu zoodārzs. Labi iešu sev uztaisīt ko uzēdamu jo man gribās ēst.”

Matīss atnāca ar maizi uz kuras bija uzsmērēts medus. Šī maize neizskatījās pamodusies. Viņa vienkārši neizskatījās pamodusies.

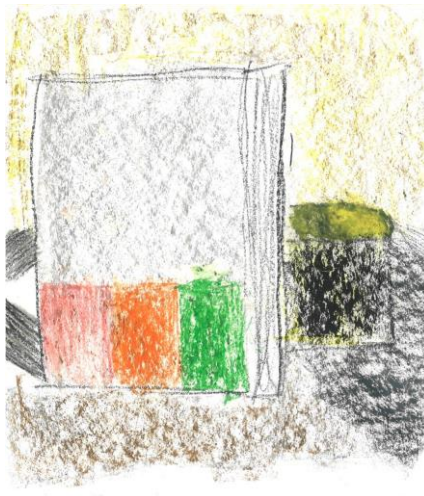
Tikmēr maize domāja ka šis medus ir pārāk lipīgs. Sviests būtu bijis kā sedziņa un medus garšīgā garša kas palīdz aizmigt. Bet nē šis lipīgais medus bija tik lipīgs ka nevarēja aizmigt. Man tagad oficiāli vairāk patīk zemeņu ievārījums maize nodomāja. Viņš iekodās maizē un pēc tam nolika blakus savai datora klaviatūrai. Kad viņš gribēja vēlreiz iekosties viņš neatrada bet gan atrada Vinniju Puķu., Kāpēc tu apēdi manu maizi ?!” Vinnijs taisnojas: „Bet man ir liels *vēderuks* tāpēc man viņš nekad nav pilns” taisnojās Vinnijs

„Āāāāāāā!” sadzirdēja Matīss Bongo., „Man tā likās ka bija pārāk klusu vajadzēja lai kaut kas notiek.” nopūšoties teica Matīss. Matīss aizgāja uz skaņas avotu un redzēja ka Mickey Mouss ir

iesprūdis vienā no peles slazdiem.,,Man gribējās šo *fromadžo* !”Mickey Mouss teica norādot uz siera gabalu.

Dažus gadus vēlāk...

Visi ir futbola stadionā. Matīss sēž tribīnēs bet pārējie uz laukuma. Lai iesāktu spēli ir pirmā piespēle stadiona centrā. To mēģināja izspēlēt Napoleons(Jā viņš ielidoja manā istabā sakot ka viņu izšāva no lielgabala) bet viņš netrāpīja pa bumbu un tad aizlidoja gaisā. Kad viņam beidzot sanāca iespert pa bumbu bumba pienāca pie Stitcha viņš izdriblēja visus spēlētājus un tad komentators ieblāvās mikrofonā:,,Šis ir īsts citplanētiets nekad nezina ko viņš var izdarīt !” un tad uzsita ļoti stipru sitienu. Vinnijs Pūks uzleca un nokrita uz vēdera un tas viņu uzludināja gaisā un viņš noķēra bumbu. Spēle notika ar visādiem tamlīdzīgiem notikumiem. Tagad Matīss un viņa komanda ir populāri visā pasaulē un tā ir cilvēku (Gan pieaugušo gan bērnu) mīļākā izklaide.



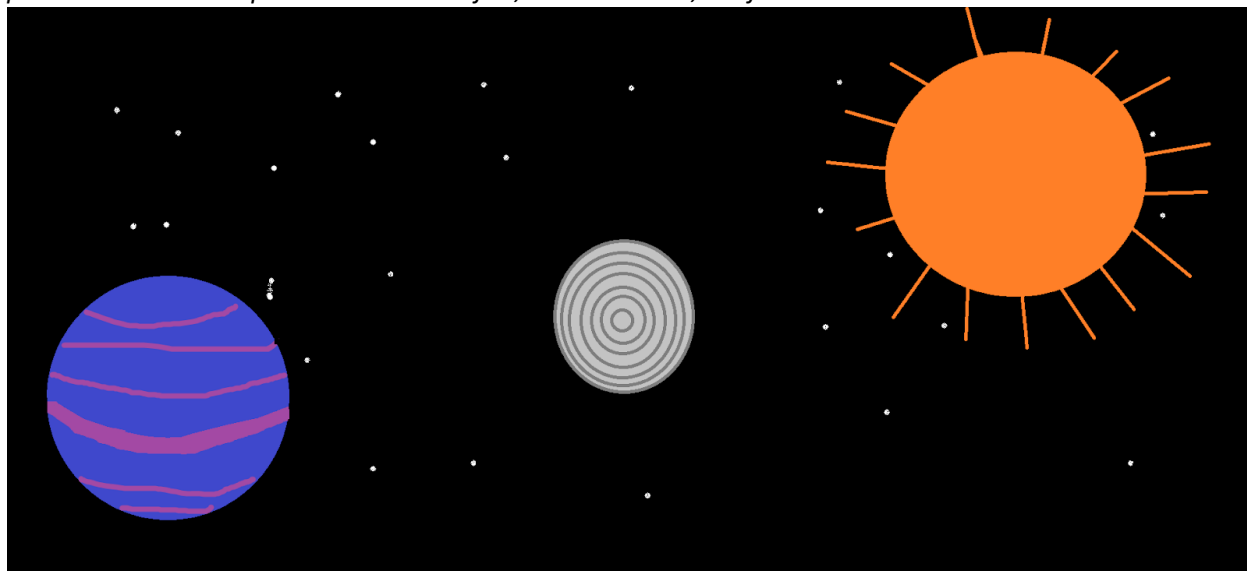
Beigas

Visuma brīnumi

Pirms divām dienām es to nevarētu iedomāties, bet lūk stāvu "Kepler -23" planētas priekšā izbrīnā skatoties uz lielo portālu man priekšā. Ar savu komandu bijām meklējuši to lielāko daļu no mūsu dzīvēm. Tagad kad bijām to atraduši gaidījām līdz mums teiks, lai dodamies iekšā...

Paskatījos pulkstenī. "Ir laiks," Noteicu pilotam, "Dodamies." Viņš ieslēdza dzinēju...

Iekšā bija tumšs. Pēkšņi kaut kas sāka grabēt. Kad izkluvām ārā kaut kas iekrita dzinējā. Kuģis apstājās un sāka krist. Visi sāka skriet uz ārkārtas kabīnēm. Kuģis kaut ko pīkstēja, bet neviens neklausījās. Sasprādzējis visu grasījos nospiegt pogu, bet tad kaut kas ietriecās kuģa sānā, tā ka viss nograbēja. Nospiedu pogu, bet tā nestrādāja! Spiedu vēl un vēl. Skriet pie citiem nebija jēga. Paspēju uzvilkt ķiveri pirms atsitāties pret zemi. Pēdējais, ko atceros, bija ka kaut kas man uzkrita virsū.



Pamodies paskatījos apkārt. Kaut kādas būtnes. Viņi bija bruņoti. "Cik ilgi esmu gulējis? Kur es atrados? Kas tie tādi?" Nodomāju. Saprātu, ja viņi mani ieraudzīs, dzīvs vairs nebūšu. Tad ieraudzīju mana tērpa cimdu pēdas attālumā. Aizstiepies pēc cimda saķēru to un uzvilku. Ilgi nedomājot ieslēdzu skaņas triecienu. Diemžēl tas bija skaļi. Viņi pagriezās pret mani un izvilka ieročus. Ātri notēmēju savu cimdu pret viņiem un aktivizēju skaņas triecienu. Nospiedu aktivizēšanas pogu. Viņi aizlidoja prom. Pēc viņiem nāca metāla stienis. Piecēlos un sāku meklēt savu tērpu. Otru cimdu atradu pie vadības pults. Bruņu vesti atradu guļam uz stikla lauskām. Ar biksēm gan bija grūtāk. Tās meklēju apmēram pusstundu. Visbeidzot atradu tās aiz uzkalniņa.

Kad visu biju atradis sāku pārbaudīt vai kuģis var ieslēgties. Pie reizes izņēmu kuģa robota čipu un ieliku to savā ķiverē. Kuģa robots nebija pārāk priecīgs par to, ka vairs viņam nav pilnīgas kontroles "Atstāj mani nomirt ar kuģi!" Tas kļiedza no ķiveres. To protams es nevarēju izdarīt, jo biju to ielicis savā ķiverē, lai robots strādā kā "GPS". Liku viņam pārbaudīt sistēmas. "Raķešu kurpes nestrādā, skeneri arī, bet nakts

redzamības brilles strādā,” Robots atteica joprojām neapmierināts. Sāku iet kādā virzienā, lai gan pats nezināju kur. Bija jāatrod veids kā tikt atpakaļ uz mājām.

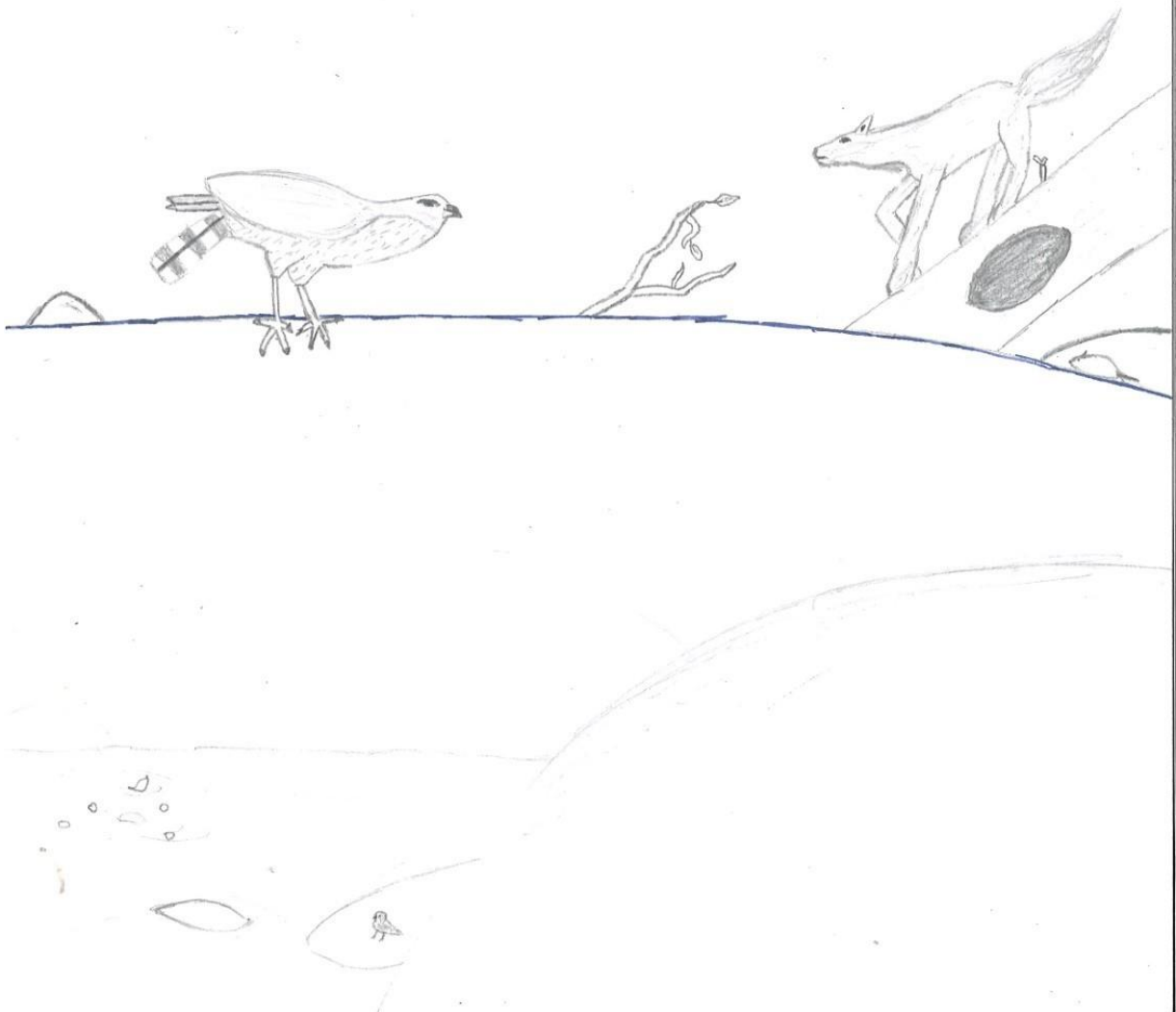
Staigāju jau kādu laiku. Pēkšņi sāku justies slikti. Viss sāpēja. Nokritu uz ceļiem. Acis sāka krist ciet. Nodomāju, “Kas pie?” Pēkšņi roka sāka kustēties bez kontroles. Roka izvilka no bruņu vestes šļirci un iedūra to kājā. Acis aizkrita un es nokritu pavisam.

Pamodos gultā. Mani nesa četras būtnes. Ieslēdzu skaņas triecēju. Pacēlu roku un aktivizēju to. Viens aizlidoja. Pārējie salēcās un nometa mani lejā. Piecēlos un uzreiz ieslēdzu virtuālo vairogu. Pretinieki sāka šaut. Vairogs lodes nobloķēja. Kamēr viņi pārlādēja, metos tiem virsū. Pēc brīža viņi jau skrēja prom ar zilumiem, zilām acīm un iespējams ar laužtiem kauliem (ja viņiem tādi bija). Paskatījos apkārt. “Esmu gaitenī,” Nodomāju. Pārslēdzos uz raķetēm un izspridzināju jumtā caurumu. Izrāpos ārā un paskatījos apkārt. Pēc izskata atrados cietoksnī. Sāku skriet uz labu laimi. Pēc laika izspridzināju vēl vienu caurumu jumtā sev pie kājām un ielecu caurumā. Atrados elektrības istabā. Paņēmu kādu vadu un iespraudu to savā mugurā. Sajutu šoku. “Visas sistēmas tiešsaistē,” Pateica ķiverē tupošais robots. Ieslēdzu skeneri. Tuvumā bija kuģis. “Lieliski!” Nodomāju un izkāpu ārā uz jumta. Ieslēdzu raķešu kurpes un sāku lidot kuģa virzienā. Ieraudzīju, ka kuģis ir aizsargāts. Nodomāju, “Varētu novērst uzmanību.” Izšāvu raķeti pretējā virzienā. Visi aizskrēja redzēt uz raķetes sprādziena vietu. Nolaidos un iekāpu kuģī. Ieslēdzu dzinēju un aizlidoju. Pa ceļam pārlasīju dokumentus. “Atrados citā visumā,” skaļi domāju. Ilgāk gan nepaspēju padomāt, jo biju klāt pie portāla. Devos iekšā. Šoreiz viss gāja gludi.

Izkļuvu ārā savienojos ar savas mājas planētas satelītiem un teicu: “Esmu izpētes komandas D-92 kapteinis, pie Kepler-23. Atgriežos atpakaļ. Esmu viens.” Ieslēdzu super dzinēju un devos uz mājām. Jāpabaro kaķis.

Fona un Marijas

pietisvājumi



Marijas un Jona

piedzīvojumi.

1.nodaļa

Mežam pāri pārlidoja zvirbuļu vanags. Tā bija Marija. Pakaj Marijai pa zemi skrēja vilks. Vilku sauca Jons. Abi dzīvoja Lokvudas mežā. Abi sapazinās meža malā, kad Jons medīja peles. Marija pielidoja un ilgi uz viņu skatījās. Jons viņu pamanīja un atlaida peli. Tā viņi sāka runāties un atklāja, ka viņiem abiem ir daudz līdzīgu interešu. Bet tagad atpakaļ pie stāsta.

Abi dzenāja lapsu Mikiju prom no Jona un Marijas teritorijas. Lapsa Mikijs daudzreiz ir zadzis no Jona. Marijai viņš neko nebijis izdarījis, bet Marijai Mikijs un pārējās lapsas vispār nepatika. Jons bija jau pietiekami tuvu, lai Mikijam uzlektu. Bet pēdējā brīdī Mikijs ieskrēja sava alā ar nozagto cūkas kāju. Jons nepaspēja apstāties un ieskrēja kokā. „Sasodīts! Tik tuvu, bet nekas! Šodien patiešām ir mana nelaimīgā diena. Marija, kur tu esi?“, teica Jons dusmīgi. Pēc tam pielidoja un apsēdās uz koka saknes Marija un teica: „Es par to, Jon, neuztrauktos, mēs taču jau šodien dabūjām zaķi. Par ko tu dusmojies, Jon? Ir jau vēls. Mums ir jāiet gulēt.” Jons draudzīgi paskatījās uz Mariju un nogurdināti teica: „Ja tu vienu reizi kļūdītos, es par to priecātos, bet tā nav. Nu, ko darīt? Rītdien arī ir cilvēki iet medības, tātad, ko darīt...”

Abi devās uz klinti, lai gulētu. No rīta viņiem būs lielisks skats uz medību sākumu. Pirms gulēšanas abi pārrunāja medību plānu. Pēdējās lietas pie plāna vēl pielaboja. Kad bija viss izplānots, abi gāja gulēt. Marija uz netāla zara un Jons pie klints malas. Rīt viņi dabūs vismaz vienu briedi. Cerams, ka Mikijs atkal kaut ko nesabojās...

2. nodaļa

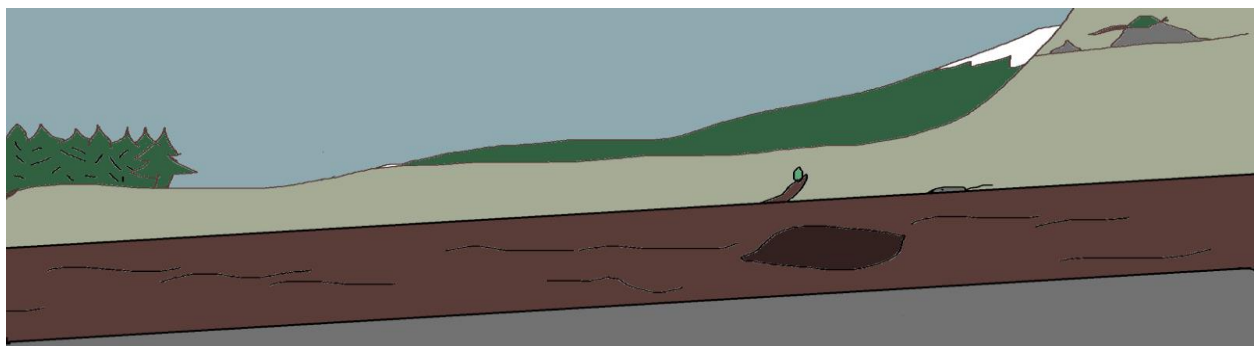
No rīta septiņos Jons un Marija gatavi savās pozīcijās. Tad tas notika: no meža izskrēja medību suņi un skrēja pakaj diviem briežiem, un dzina viņus uz lielo lauku blakus mežam. Aiz suņiem no meža izjāja apmēram septiņi mednieki uz zirgiem. Tagad plāns sākās...

Marija izlidoja no meža un sāka ķērkot. Mednieki un suņi to pamanīja un sākās dzīties uz mežu. Kad viņi bija nozuduši meža dziļumos, Jons izskrēja no krūma pie gulošiem briežiem. Viņš

paņēma to briedi, kurš bija vairāk savainots, paķēra to aiz kājas un sāka vilkt uz klinti. Marija pa to laiku jau bija iedzinusi medniekus biezās krūmās. Tur viņi būs ilgu laiku. Marija aizlidoja uz klinti, lai apskatītos, kur ir Jons. Viņš bija jau pusceļā uz klinti. Marija jau sāka gatavoties, lai lidotu viņam palīdzēt, bet tad viņa pamanīja aiz meža, aiz lauka pie cilvēku mājām kustību. Tie bija vēl divi jātnieki ar četriem suņiem. Viņi gāja meklēt pārējos, jo viņi bija prom pārāk ilgi.

Marijai nebija izvēles, viņa ātri aizlidoja pie Jona pateikt viņam par redzēto. Kad Jons to uzzināja, viņš uzreiz sāka domāt jaunu plānu: „Tev vajadzēs lidot virs viņiem un ķērt, un pa to laiku es tikšu līdz klintij un gaidīšu tevi tur. Sapрати?” Marija, kā atbildi pakratīja galvu. Kad Marija lidoja virs lauka, jaunie mednieki bija jau pusceļā. Marija sāka ķērt un mednieki to uzreiz pamanīja un dzinās viņai pakaļ. Marija aizlidoja līdz pirmajām mājām un strauji uzlidoja augšup caur mākoņiem. Tad viņa, cik ātri vien spēja, lidoja uz klinti, kur ar nometīto briedi viņu gaidīja jau Jons. Abi kopā apēda briedi un gāja gulēt. Jons vēl vēl vakarā, kad Marija jau gulēja, dzirdēja pirmos medniekus atgriežamies mājās...

Beigas



Filozofa stāsts



Tālā zemē, bija daudz valstis un valstības. Kari un aliances bija itin visur. Divas lielākās valstības bija ziemeļu Fjordi un dienvidu Kreāti. Abas valstības ir bijuši karos ar viens otru. Bet abas saprata ka nav jēga tērēt naudu, un beidza. Pavisam pēkšņi atnāca filozofs Ulriks Baronets. Viņš bija slinks un stūrgalvīgs, nekad

necentījās un kritizēja zemniekus kā “pretīgus, nepiedienīgus zvērus”. Ulriks teica ka no lai tiktu vaļā no haosa vajag apvienot visas valstības vienā. Daudzi karaļi viņu kritizēja, bet citiem ļoti patika šī doma. Dēļ Baroneta trakās idejas daudzi karaļi sāka karot un apvienot daudzas zemes. Bet daži karaļi ņēma vairāk zemi nekā bija sarūnāts tāpēc dažas valstības bija ļoti lielas no šīs lietas. Pēc karošanas haosa bija palikūšas tikai 8 valstības, tikai ēna no tā, kas agrāk bija kolāža no ak, tik daudz karaļvalstīm. Pēc visa filozofs Baronets sāka stipri nožēlot savu kļūdu. No nožēlas viņš aizbēga no Kreātas līdz Orhimāles. Tur viņš dzīvoja 4 gadus nabadzībā līdz atgriezās uz Kreātu. Tur viņš atkal iestājās tās politkā bet tikai labam mērķim. Izrādījās ka Kreāti bija ierīkojuši slepenu ģenocīdu pret alainu tautu. Ulriks kopā ar burvi Hariju Poteru strādāja nakti un dienu, noliedzot ka aristokrāti ir bijuši kaut cik centīgi pret alainu slepeno ģenocīdu. Poters un Baronets kopā ar zemniekiem un alainu tautu uztādīja revolūciju. Šajā revolūcijā pat piedalījās ziemeļu Fjordi lai beigtu 600 gadu valdošo diktatūru. Pēc 3 gadu revolūcijas Baronets kopā ar Hariju Poteru, zemniekiem un alainu tautu uzvarēja. Daudzi aristokrāti centījās aizbēgt bet tikai 25 aristokrātu ģimenēm sanāca azbēgt, bet šīs ģimenes vienalga dzīvoja nabadzībā. Pārējās ģimenes vai nu tika izraidīti un pavēlēti dzīvot slepenās vietās un nekad nerādīties publikā. Citām tika izpildīts nāves sods. Bet daudziem bija mājas arests. Karaliskā ģimene tika izraidīti, bet karalis ar citiem aristokrātiem uztādīja vēl vienu revolūciju kas ilga 1 gadu. Karaliskā ģimene netika atpakaļ uz troņa un karaļu pārim tika izpildīts nāves sods. Parējie 5 bērni tika aizsūtīti uz bērnu namu.

Pēc daudzu gadu nemiera, beidzot bija brīvība, miers un vienlīdzība visiem cilvēkiem.

Mans stāsts



Reiz es skolā satiku meitenes, viņas bija jaukas un es iepazinos. Pirmo sauca Laura un viņa ir visvecākā. Otru sauca Madara un viņa ir visjaunākā, bet es esmu Alise. Tad kad mēs pabeidzām 12.kl. tad katrs aizbrauca uz savu stūri. Laura uz Latviju, Madara uz Itāliju un es paliku Briselē.

Pēc trīs ar pusi gadu man bija laba ideja, es aizrakstīju Laurai ideju: Labrīt! Man ienāca galvā kāda ideja. Mēs dzīvosim Somijā ar Madaru un nopirksim 3 vai 4 haskijus. Laura prasa: Kā ar naudu? Alise raksta: Es par ēdienu krāšu naudu, Madara par Haskijiem un tu par mājas sildināšanu, ūdeni un vēl Madara par mašīnu ! Laura aizbrauca uz Beļģiju ar vilcienu, viņai vajadzēja pārsēsties. Madara ar lidmašīnu. Un Laura piekrita: ok, tad mēs satiekamies pie Atomium ar visām mantām (rītdien)! Alise aizsūta arī Madarai. Tad no rīta meitenes satiekas un aizbrauc uz lidostu, viņas lidmašīnā ēd un sarunājas. Laura ēd zupu, Madara ēd maizīti un es ēdu nūdeles. Mēs plāpājam.

Pēc trīs dienām mēs aizgājām uz veikalu un nopirkām medu. Mēs aizgājām uz mājām. Mājās paņēmām maizi un smērējām ar medu. Tad medus iesāka runāt: "Lūdzu! Lūdzu! Nesmērējiet mani uz maizi! Es jūtos slikti!" Mēs visi izbijāmies. Laura dreboši noteica: "Tu... Tu... esi dzīvs?" Medus atbildēja: "Protams!" Madara pateica medum: "Tu esi tiešām dzīvs..." Medus pabeidza teikumu: "Un gribu palikt dzīvs" Alise pateica medum, ka var palikt mājās un vienmēr ņemsim viņu līdzi somā. Un medus bija laimīgs un piekrita Alises teiktajam.

Sestdien, kas ir 1. janvāris, mēs gājām uz centru. Tad, kad mēs izgājām no veikala, ieraudzījām pazudušu suni. Mēs viņu paņēmām un aizvedām viņu pie veterinārārsta. Dakteris pārbaudīja suni un viņš bija vesels un potēts. Dakteris pārbaudīja, kuram tas suns pieder, bet suns nevienam nepiederēja. Viss bija kluss. Pēc mirkļa Laura ierunājās: "Laikam saimnieks miris." Dakteris teica, ka aizvedīs uz patversmi. Laura iesaucās: "Mums žēl... viņu atstāt." Es pateicu dakterim: "Mēs varam viņu adoptēt!" Un dakteris arī piekrita. Mēs viņu adoptējām un braucām uz veikalu nopirkt sunim bļodas, barību, gultu, rotaļlietas, gardumus, suņu drēbes (vesti), kaklasiksnus un pavadu. Mēs aizbraucām mājās un nosaucām suni par Džeru. Suns iekārtojās un bija laimīgs.

Pēc diviem gadiem aizbraucām uz Japānu ar suni. No rīta lidošā bijām piecos. Un lidostā bija maz cilvēku. Mēs lidmašīnā sēdējām vienā rindā un vienā rindā bija trīs sēdekļi. Vēlāk mēs ēdām. Mēs ēdām kruasānu ar salātiem, sieru, šķiņķi, majonēzi un tomātu. Pēc tam mēs ēdām gumijas lāciņšus. Mēs paņēmām divas pakas. Bija garšīgi! Bija garš ceļojums. Tad, kad atbraucām, paņēmām bulciņu ar kafiju vai kapučīno. Ar taksi aizbraucām uz viesnīcu. Pēc tam izdomājām katras dienas plānu. Katru vakaru iesim ēst restorānā un staigāt pa pilsētu Tokijā. Pirmajā dienā staigāsimies visu dienu. Otrajā dienā aizgājām pie statujām. Trešajā palikām numuriņā. Ceturtajā gājām uz veikaliem. Piektajā gājām uz festivālu un sestajā lidojām uz mājām.

Pēc kāda laika Džerai piedzima četri kucēni. Mēs viņus pārbaudījām, potējām un vienu pārdevām. Un dzīvojām laimīgu dzīvi ar suņiem. Un vēl viena lietiņa. Mēs iepazināmies ar jaunu draudzeni, viņu sauc Amēlija un viņa dzīvo ar mums.

Alise

Lūsēna piedzīvojumi



Reiz dzīvoja

lūsis. Viņam bija vārds, kurš bija līdzīgs viņam, un tas bija Pūkainis. Pūkainis dzīvoja alā un viņam bija lūsene. Lūsene sāka biežāk gulēt, jo viņai drīz būs lūsēns. Pēc vairākām dienām piedzima lūsēns, un lūsene vairs negulēja tik ilgi. Kādu dienu mežā ienāca mednieki. Mednieki meklēja dzīvnieku alas un pašus dzīvniekus. Lūsene un Pūkainis izdzirdēja medniekus. Mednieki tuvojās viņu alai. Lūsene paslēpa lūsēnu zem lapām.

Lūsene un Pūkainis uzbruka medniekiem, bet mednieki nogalināja viņus. Mednieki beidzot aizgāja. Lūsēns sāka meklēt vecākus, bet priekšā parādījās cits mazulis, un tas bija vilks, taču mazais lūsēns to nezināja un viņi viens otram lēnām tuvojās klāt. Pēc vairākām dienām viņi sadraudzējās un atrada kopā medu. Tikmēr medus domāja, ka viņu apēdīs, un viņš sāka palikt bēdīgs. Viņš lēnām sāka palikt mazāks, un viņu apēda. Viņš nonāca kungī un bija bēdīgs. Pēkšņi viņš pamanīja ko citu, tā bija zemene un viņi sadraudzējās un medus sāka palikt arvien priecīgāks. Kad lūsēns ar vilku bija lielāki, sāka viens otram kaut ko mācīt. Vilks iemācīja lūsīm gaudot, bet lūsis vilkam iemācīja labāk medīt. Abiem sanāca labi, un tad pēc treniņa atpūtās un sāka runāties un vilks teica ko bēdīgu, ka mednieki nogalināja viņa vecākus. Kad vilks to pateica, viņš prasīja lūsēnam: “Kas notika ar taviem vecākiem?” Lūsēns pateica, ka vecāki izdzirdēja medniekus, un lūsene paslēpa viņu zem lapām, un abi devās kaujā un mednieki nogalināja viņus ar šautenēm. Pēc tam aizvilka manus vecākus un paši aizgāja prom, un es meklēju savus vecākus, bet atradu tevi. Abi beidza sarunu par vecākiem, un vilks teica ka, varbūt dosimies apkārt pasaulei un uzzināsim daudz ko jaunu. Abi devās ceļojumā un sākumā redzēja dīvainus radījumus, kuri bija dzīvi, taču tie bija cilvēki. Tikai kā viņi varēja to zināt, ja viņi bija mazi! Visi cilvēki bēga prom,

bet viņi to izbaudīja, jo viņi varēja dabūt par brīvu to, ko viņi vēlējās kā ēdienu. Kādu dienu vēlāk viņi bija citur. Tur bija savādāki cilvēki un varēja dzirdēt citu valodu. Viņi saprata, ka ir nokļuvuši Latvijā. Latvijā viņi nogaršoja rupjmaizi, gardu medu, speķa pīrāgus. Viņi gāja, gāja dienu un



nakti, kamēr nokļuva Lietuvā.

Lietuvā viņi

domāja, ka paliks šeit dzīvot un tā arī nolēma. Lūsēns atcerējās, ka mamma teica, ka citi dzīvnieki ir bīstami, taču tā nebija, viņi bija jauki, draudzīgi un gudri. Pēc vairākām dienām viņi pamanīja meiteni, kura bija apmaldījusies. Viņi aizgāja pie meitenes un palīdzēja viņai. Meitenei nebija ne mammas un tēta, ne arī māšas un brāļa. Viņa pati dzīvoja koka namiņā. Nākamajā dienā viņi dzīvoja kopā ar meiteni. "Meitene bija ļoti jauka, viņa nesa mums ēdienu. Mums ar viņu bija labāk. Mēs ar viņu nolēmām, ka dzīvosim kopā. Mēs gulējam visi čupiņā, lai būtu silti. Nedēļu vēlāk gājām pastaigā un sadraudzējāmies ar citiem dzīvniekiem un pašās dienas beigās dzīvojām ar viņiem kopā siltumā," stāstīja abi mazie draugi.

Mans visvecākais stāsts.



Reiz dzīvoja viens puisis kam patika futbols un viņam bija tieši vārds Emīls. Viņš teica ka viņš esot Neimārs jaunākais Viņš iesita 30 minūšu vārtus un viņi uzvarēja.

Pēc tam viņš brauca mājās un gāja gulēt. Nākamajā dienā viņš ar tēti gāja uz fināla futbola spēli un Argentīna uzvarēja pret Franciju. Pēc tam es dzirdēju telefonu kādam svešam cilvēkam, es domāju kāpēc viņš skatās uz mani, bet pēc tam viņš nāca man tuvāk un viņš nolamājās jo man liekas ka viņa telefonam beidzās baterija. Viņš nometa telefonu un es baidījos ka viņš mani nolaupīs aizgāja, un es arī aizgāju. Pēc tam mājās es domāju kā būtu telefonam? Man liekas ka viņš speciāli izslēdzās lai mani nenolaupītu, bet pēc dažām minūtēm es aizgāju atpakaļ uz futbola restorānu un telefons bija zemē un viņam bija augšējais gals saplīsis. Es viņu paņēmu mājas, un paslēpu lai neviens cits neredz, un es viņu mēģināju salabot un man sanāca, bet pēc trīs stundām viņš man atļāva ieiet iekšā. Es paskatījos un ieraudzīju, ka viņš ir bandīts, bet tad es gāju teikt tētim un mammai un viņi piezvanīja policijai, un varēja redzēt kur viņš ir un iedevām policijai telefonu. Viņi teica ka tas bija vislielākais bandīts pasaulē un viņi teica ka viņi atnesīs atpakaļ telefonu un viņi aizbrauca, bet tad es sapratu ka es biju vecs cilvēks es biju pirmajā pasaules karā es biju viens no ASV un mēs uzvarējām, bet tad ja es stāstu muļķības un kāds cits uzvarēja man par to ir vienalga, bet pēc kāda laiciņa bija notriekti dvīņu torņi 2001. gada 11. septembrī, bet tad es braucu prom no ASV un es braucu uz Franciju. Un tad arī bija Francijas karš, es karā vadīju Drednautu tas bija 1914.gada

stiprākais kara kuģis un es pēc tam paņēmu lidmašīnu aizlidoju un kuģis bija beigts un daudz cilvēki nomira, bet pēc tam man motors saplīsa, bet es izdzīvoju man bija jāizdzīvo desmit dienas, jo es piezvanīju pa rāciju un es pateicu, ka es esmu uz Francijas salas un viņi bija Grenlandē. Desmit dienas vēlāk es redzēju helikopteri lidojam, bet viņus nošāva ar kaut ko. Es aizgāju paskatīties un es paņēmu visu dzeramo un ēdamo. Es kaut ko pēkšņi sadzirdēju es aizgāju prom un es ēdu vakariņas. Nākamajā dienā es biju uzmanīgs, jo es domāju ka tie bija krievi, bet es to nevarēju zināt tāpēc gāju apskatīties salu. Es redzēju kādu ejam. Tie bija krievi, es tā slēpos jo viņiem bija reaktīvā šautene un es biju aizgājis prom no turienes. Es gāju uz manu lidmašīnu un man lidmašīna dega un tur bija vēstule krieviski atstāta un tur bija rakstīts: "Mēs tevi dabūsim pat ja tu esi jebkurš." Es biju bēdīgs, bet pirms tam es redzēju šauteni un nākamajā dienā es viņus redzēju un es mēģināju viņus nošaut, es šāvu un trāpīju, bet viņi neredzēja ka tas biju es un es aizgāju uz otru pusi lai viņi nezinātu no kurienes es šāvu. Tad pēc mēneša man bija bārda milzīga, es pēc dažām dienām atradu kaut kur nazi. Domāju varēšu nogriezt bardu es pat sen neesmu redzējis savu pilsētu. Es cerēju ka man kāds aizvedis prom es ļoti, ļoti, ļoti cerēju, bet tad es redzēju jūru. Uzminiet kas tas bija? Kaut kas bīstams, tas bija cunami. Tas ir liels vilnis pat ja Francija nekad nav cunami, tas ir tikai stāsts. Es redzēju ko krievi darīja un saremontēja lidmašīnu un mēģināja iedarbināt lidmašīnu un es skreju uz lidmašīnu es noķēru pie malas stieņa un es mēģināju noturēties līdz turieni kur viņiem vajadzēja lidot, bet tad kad es aizmigu es biju sniegā man bija silt, jo tur dega uguns jo lidmašīna dega un viens krievs bija nomiris un otrs bija dzīvs. Es mēģināju paņemt viņa šauteni un pateikt lai paliek kur ir un lai nekustas es biju aizgājis prom mazliet tālāk un lidmašīna pārsprāga un krievs bija miris. Cunami saka tuvojies. Es meklēju kur paslēpties un atradu; tā bija metāla kaste un es iekāpu iekšā un aizvēru vāku pēc piecām minūtēm kaste saka kratīties un es sasitu galvu. Pēc divdesmit minūtēm es pamodos un es biju zem ūdens un es redzēju zemūdeni un es mēģināju attaisīt kasti. es redzēju pogu es viņu nospiedu un es tiku izšauts ārā, es redzēju kur viņa atrodas. Zemūdeni un es pie viņas peldēju tiku skrēju iekšā un tur bija mani draugi un mēs braucām mājās un viss arī tā beidzās līdz aizbraucām uz Franciju atpakaļ.

Ernests P3 LVA



NEPATIKŠANĀS SHUMAN METRO PIETURĀ

Ahi Jans Ernest, un šodien
es pastāstīšu par vienu notikumu
metro. Tuvā cieta trīs cilvēki. Es neko no tā
neredzēju bet pastāstīšu ko dzirdēju.

Jā, tas vis sākas ar to ka metro brauca
vīrietis apmēram 50 gadi. Tad viņš no kabatas
izvilka nazi un rodonā smagi ievainoja
mīsi apmēram 30 gadi. Tad viņš bēga.
Viņš uzskrēja augšā uz ielu uz peronu.
Tur viņš ātri ievainoja divus cilvēkus.
Un visi bēga. To pamanīja policija un
piesauca pēc policiju.

Policija atbrauca. Un sāka kontrolēt
situāciju. Tad viņš gribēja uzbērt,

bet saprata ka policistam ir domas
Un būvēs sevi nāvēt. Tad viņa ielencot
aizvērta uz mašīnu. Un nazi iedeva
pārbaudījumam tiesai.

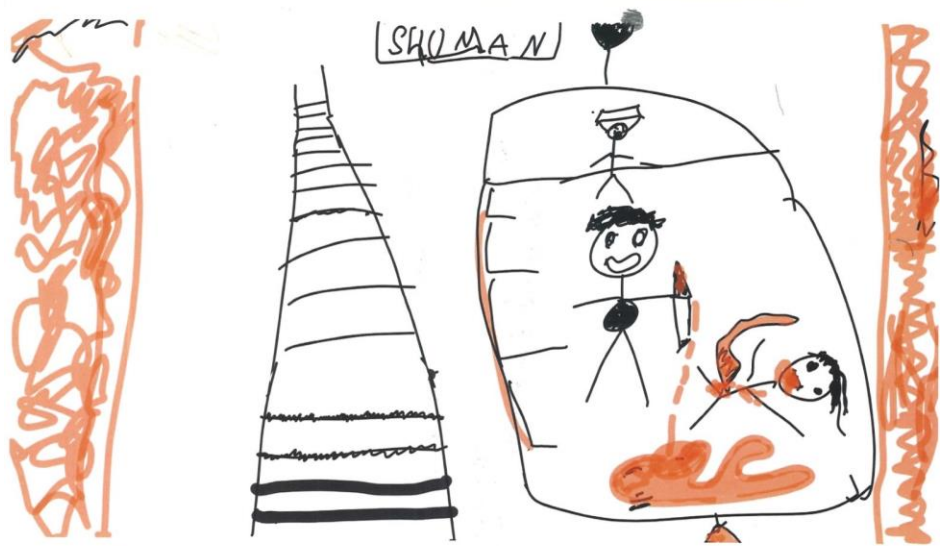
Tikmēr nazi domāja: Kāpēc man
atkal jādzīvo? Es taču jau es griezusi
tomātu, un aizņēmas es griezusi maizi!
Ja tā padomā man ir kadi 47 gadu un
363 dienas!

Labi atpakaļ pie stāsta. Un ja es būtu
gājusi uz treniņu, ja man tadīn bija
treniņš. Tad varbūt ka man nestādātu
dažas ķermeņa funkcijas, jo mani vajā.
Jodot. Un tad es sapratu ka manis tāpat
jāiet uz metro. Japēt ka mana mamma
prapēra (Good to Go) pie mana treniņa.
Un tad es jau smietos. par to ko manas.

neizbēgami jāiet uz to metro.

Tad ievainotos aizveda uz slimnīcu.
Visspārāk man patika policisti ar nažiem
un pistoļiem. Pēc notikušā metro stācija bija
slēgta. Drošiem kā visās filmās, detektīvi
mēģināja pierādīt vainu.

Gerards kā viņu nopēra un viņš neizbēg.
Un cilvēkiem metro vajadzētu būt drošākam.



Čupa čupa celojums.

Mami sauc Harijs un man ir
deviņi gadi. Es daudz spēļu videokārti
jo tas ir mans hobijs. Bez spēlēt
"Roblox" sagriežu pasūtīties youtube.
Es uzskatīju ko nosūtīt. Tad ieraudzīju
jauno MoomiGod video.

Es ieraudzīju XXL čupa čupu.
Es visu panēmu un aizgāju pie
televīzora. Tad es ielādēju video kā
MoomiGod taira koka rūpnīcu mainīdātā.
Es atgriezīju čupa čupu un es sāku visu
un nosūtīt MoomiGod. Man līkas ka
čupa čupa ļoti bēdīgs par tās drūz
ties apēsts. Pēc laika bēdās video
un es sāku nosūtīt kā MoomiGod
mainīdātā uz taira zelta rūpnīcu
un čupa čupu sāka ļoti nosūtīt un
es visu apzīloju un ļoti visu nosūtīt



ar mani. Vins kļuva laimīgs. Mēs bijām draugi un pēc divām dienām es viņu apēdzu.

Es izdzirdēju ka mēs lidojam uz Tenerifi es apbrīnājos. Es atcerējos pēc čupa čupa un es gribēju viņu apbrīdēt. Mēs iekāpām taxi un aizejam uz lidostu. Kad iekāpām lidmašīnā un pamatijām dzīvniekus mums bija jālido vēl divas stundas. Es gribēju pastiprīt "NINTENDO SWITCH", Es spēlējumu pakšu.

